

Азъ станахъ, сбрахъ постелката си на мѣстото ѝ, и слѣзохъ отъ дѣскитѣ. Погледнахъ на вратата, и видѣхъ отвѣдъ пътятъ единъ редъ писки, дървени стаички, облеgnати на високиятъ вѣншенъ зидъ отъ Министерството на Полицията, въ които бѣха смѣстени офицеритѣ на забтийското тѣло. Коушѣтъ, въ който ме бѣха затворили, се намираше подъ самата сграда на Министерството.

Азъ, наистина, тозъчасъ разбрахъ, че то още не бѣше правата тѣмница, но това не ми бѣха направили отъ милость, а че не ми бѣше и най-драго. Защото да ме бѣха хвърлили въ правата тѣмница, щѣхъ да мога, въ множеството на онѣзи, които бѣше сполетела сжщата орсия, която и мене, — да намѣря хора, съ които бихъ могълъ да другарувамъ и да се растушавамъ, — толкова повече, защото знаехъ, че имаше Българи затворени тѣй сжщо за политически постжпленія. А въ тѣпната на забтийтъ напусто търсѣхъ хора съ лика човѣшка, тѣ бѣха за мене лица съвсѣмъ чужди, и характери съвсѣмъ опъки и отъ менъ много ниско стоящи. Освѣнъ това пашата, който ме бѣше затворилъ тамъ, тѣкмо туй и искаше, дѣто да немога да се доближа до никого, че да не мога да заплетя работата си, която той държеше за твърдѣ важна.

За това като закованъ гледахъ на вратата, и на множеството, които се щжкаха насамъ-нататѣкъ, и бързаха по работата си, ту въ тозъ ту въ онзи отдѣлъ на Министерството: небихъ ли съгледалъ нѣкого познатъ, комуто бихъ се оплакалъ, или който би ми порасказалъ за моята работа, за това, именно, — що мислятъ да правятъ съ мене.

Но напусто смѣтахъ минутитѣ и секундитѣ; нѣмаше никой, кой да ме погледне, и тогазъ прѣвъ-пѣтъ въ живота си азъ узнахъ, що значи онова, което че-